

Maart, 2013

نیهبشتریف فامیلیه هانسم

Lieve mensen,

Ontvang een hartelijke groet vanuit ons gezin in Beiroet. Er zijn al weer enkele maanden verstreken sinds onze vorige nieuwsbrief. In januari waren we als gezin terug in Nederland in verband met het overlijden en de begrafenis van Ina's vader. Hij werd thuis gehaald na een lang en slopend ziekbed. We zullen hem enorm missen en tegelijk zijn we dankbaar dat hij niet langer hoeft te lijden. Dank voor alle blijken van meeleven en alle praktische hulp rond ons verblijf in Nederland! Dat heeft ons zeer goed gedaan

Syrische vluchtelingen

Deze nieuwsbrief staat in het teken van het lot van Syrische vluchtelingen. Ook in Libanon worden de gevolgen van de Syrische revolutie steeds meer merkbaar. Op de school van Inge bijvoorbeeld is sinds afgelopen zomer in veel klassen het aantal leerlingen verdubbeld. De nieuwkomers zijn overwegend kinderen uit de hoogste Syrische kringen. Een van Inge's nieuwe klasgenootjes kwam in Damascus regelmatig over de vloer bij het gezin van president Assad. In Bourj Hammoud, het Armeens deel van Beiroet, zijn duizenden Armeens-christelijke vluchtelingen neergestreken die meestal bij familie intrekken. Wie een beetje thuis is in de rijkeluiswijk Hamra, merkt dat het aantal Syrische bedelaars en schoenenpoetsers explosief is toegenomen. Volgens schattingen is het aantal Syrische vluchtelingen in Libanon momenteel de 300.000 al ruimschoots gepasseerd. Het grootste deel van hen wordt opgevangen in de Bekaa-vallei in de grensstreek. Ina bezocht dit gebied kort geleden en geeft hieronder enkele impressies.

Frustraties

Bij een distributieplaats voor voedselbonnen en matrassen lijkt het hele plein gevuld met mannen. In de druilerige regen drommen ze samen voor de smalle deur die toegang geeft tot een kale ruimte. Twee tafels, een paar grote multomappen, een lijst en twee pennen, dat is de hele uitrusting die de hulpverleners bij zich hebben. Een kleine uitrusting maar, die het mogelijk maakt om snel weg te gaan op momenten dat de situatie uit de hand loopt. Af en toe gebeurt dat. De mensen zijn moe, gefrustreerd door het vaak lange wachten, angstig over hun toekomst, boos over alles dat hen is overkomen. Velen van hen hebben al hun bezittingen moeten achterlaten en weten dat er van hun huizen in Syrië niets meer over is. Eenmaal binnen horen we nog het gepraat en gemopper van de mannen die naar binnen willen, weg uit de regen. Bij de deur staat iemand registratienummers af te roepen van de mensen die aan de

beurt zijn om binnen te komen, om na controle van hun registratiepapier, de voedselbonnen mee te nemen voor deze maand. 31\$ per persoon, het bedrag dat ze krijgen uitgekeerd om te voorzien in de eerste levensbehoeften. De vrouwen en kinderen staan onder een overkapping aan de rand van het plein te wachten tot hun echtgenoot/vader weer zal opduiken uit het gewoel.

Overweldigend

De lokale Libanese bevolking wordt dagelijks geconfronteerd met de vluchtelingenstroom die hun dorpen en steden heeft overspoeld. Zij maken zich zorgen over het feit dat die stroom maar aanhoudt en zelfs nog groter wordt en enorme consequenties heeft voor hun eigen leven en dat van hun familie. Voedselprijzen zijn bijvoorbeeld flink gestegen en huizen of appartementen zijn niet meer te krijgen of veel te duur geworden. Scholen raken overvol en op allerlei plaatsen zijn provisorisch opgetrokken 'tenten' neergezet waarin mensen proberen de kou, regen en sneeuw van de Libanese winter te overleven. Ook de veiligheidssituatie is verslechterd. Wapens, meegekomen uit Syrië, komen gemakkelijk in verkeerde handen. Veel armere Libanese families voelen zich oneerlijk behandeld. Zij zien dat de vluchtelingen voedsel krijgen en brandstof, gratis basisgezondheidszorg en gratis scholing voor hun kinderen, dingen die zij zelf nauwelijks kunnen betalen van hun magere salarissen. Dit levert frictie op die de al instabiele samenleving hier nauwelijks kan hanteren.

Een boze droom

De medewerkers van de hulporganisaties bezoeken geregistreerde families thuis. Bij deze bezoeken wordt gekeken of mensen krijgen waar ze recht op hebben, maar ook of niet

sommige families dubbel krijgen en anderen niets. Huisvesting is voor de meeste vluchtelingen een groot probleem. In tegenstelling tot landen als Turkije en Jordanië zijn in de Bekaa-vallei geen tenten aan de mensen verstrekt, en hun enige alternatief is dus proberen iets te huren of een bouwsel te creëren dat de regen en wind zoveel mogelijk buiten houdt en de warmte van de kleine kacheltjes binnen. Ik bezoek een familie die voor 300\$ per maand een garage heeft gehuurd. Voor woonruimte in de Bekaa een hoog bedrag. Ze kregen de garage zonder enige voorziening dus hebben ze zelf een keukentje, toilet en douche geïmproviseerd. Op een derde van de ruimte hebben ze een wandje opgetrokken zodat er een leefruimte is ontstaan van 3 bij 3 meter, waar vader, moeder en drie kinderen slapen, koken en leven. Ze proberen zo toe te komen met hun rantsoen brandstof. Dit lukt alleen als ze de kachel zo min mogelijk aan doen, en vanaf een uur of negen 's avonds helemaal uit. Hetzelfde geldt voor de elektriciteit zegt Fatma, de moeder van het gezin. Ze kunnen dan niets anders meer dan maar naar bed gaan. Deze mensen hebben nog geluk gehad, ze zijn beschermt tegen de wind, hebben een vloer die droog blijft tijdens regenbuien en hebben van een hulporganisatie een dun tapijtje gehad om hun betonvloer mee te bedekken. Daarbovenop liggen hun matrassen en langs de wanden staan een paar plastic tassen met hun weinige bezittingen, de kachel staat in het midden. Ondanks hun narigheid is alles heel schoon en netjes en krijgen we koffie aangeboden alsof we in hun huis in Syrië zijn.

Samira, een vriendin van Fatma, vertelt dat ze 4 maanden geleden in haast haar huis heeft moeten verlaten. Ze werden gewaarschuwd dat hun huizen binnen enkele minuten zouden worden gebombardeerd. Ze heeft haar handtas gegrepen en van schrik twee verschillende schoenen aan gedaan. Die draagt ze nog steeds, ze heeft niets anders. Fatma vertelt dat ze het moeilijk vindt dat er zelfs geen sokken zijn voor de kinderen. “We zijn gevlucht in de zomer” zegt ze, “dus we hadden bijna niets aan. We moesten rennen voor de bommen, en konden

niets meenemen". De hulpverleningsorganisaties verstrekken geen kleding en daarom hebben ze alleen wat ze toen aan hadden, dunne zomerkleding dus, en een paar dingen die mensen hen hebben gegeven. De kinderen zitten op een matras aan de kant. Ze kunnen niet naar school, geen plaats genoeg, en mogen ook niet buiten spelen, de burens hebben er last van. Pas als ze daarover vertellen komen er tranen bij Fatma naar boven. De kinderen deden het zo goed op school en nu lijkt ook hun toekomst in duigen te vallen. Ook voor Samira weegt dit het zwaarst, erger dan de voortdurende angst uit haar 'huis' te worden gezet en de zorg om eten en ontbrekende kleding. "Elke morgen word ik wakker en hoop dat dit een boze droom is", zegt Fatma, "maar dan zie ik het gele gordijn voor de deur en weet ik dat ik in mijn boze droom leef."

Naar huis

Na dit bezoek ga ik weg, terug naar huis. Mijn huis waar we slapen onder drie dekens omdat het anders te koud is, ondanks onze verwarming. Waar mijn dochter me in winterjas en met een sjaal om tegemoet rent als ik haar ophaal van school. Naar mijn eigen leven, en dat van vele anderen in Beiroet dat gewoon doorgaat, slechts 50 kilometer verwijderd van deze vrouwen, en van de velen die het nog slechter hebben getroffen dan zij. Mensen die dierbaren verloren, soms gewonde kinderen bij zich hebben en al hun bezittingen zijn kwijtgeraakt. Ik ben onder de indruk van het leed, maar ook van de moed van deze mensen. Moed om verder te gaan, de wil om dit te overleven, het verlangen om terug te keren naar huis. Laten we deze mensen niet vergeten en hen helpen waar we maar kunnen.

In verbondenheid,
Jaap & Ina plus kids

Ps: Ook verschillende NEST-studenten zijn direct betrokken bij de situatie in Syrië. Enkele van hun verhalen zijn onder de titel: 'Wie naar de storm blijft kijken, zal niet oogsten' terug te vinden op onze website.

GZB | Postbus 28 | 3970 AA | Driebergen
T 0343-512444 | E info@gzb.nl | W www.gzb.nl

Kerk in Actie | Postbus 456 | 3500 AL | Utrecht
T 030-8801456 | E info@kerkinactie.nl | W www.kerkinactie.nl

VPKB | Brogniezstraat 44-46 | 1070 Anderlecht | België
W www.vpkb.be

Aanmelden voor nieuwsbrieven en adreswijzigingen:
cenf@gzb.nl of bel 0031 (0)343-512444